

Zo'n ding waar geluid uit komt

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond (2017)
Volgend jaar wordt alles beter (2017)
Normaal (2017)
Vega Parallel (2018)
Een giraffe in Praag (2018)
Ik niet hoor! (2018)
Sugar and Spice (2018)
Reptielen (2018)
Sentimentele blues (2019)
Arthouse (2019)
To Boddah (2019)
De Apocalyps kwam later (2020)
Melodie in sigarettenrook (2020)
Zomertoer (2020)
Zuid-Koreaanse kibbeling (2020)
Infrastructuur (2021)
Niemand neukt meer (2021)
Skinny Jake (2021)
Kolenbrander: Oorlog in Amsterdam (2022)
Samen (2022)
Zo'n ding waar geluid uit komt (2022)

In voorbereiding

Oleg Toerganjev
Reconstructie

Cazimir Maximillian

Zo'n ding waar geluid uit komt

BRAVE NEW BOOKS

Voor Tycho

Eerste druk: juli 2022

Copyright © 2022 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789464653311

*Je zult altijd het verlies blijven voelen van de puberliefdes die je niet
hebt gekend*

“De Wereld als markt en strijd”
Michel Houellebecq

Inhoud

Laagseizoen	9
Hoogseizoen	115
Laagseizoen	327

Laagseizoen

Als ik uit het klapraam van mijn zolderkamer kijk, dan prijs ik mezelf gelukkig met het uitzicht. Ik kijk over de oranje daken, in de verte zie ik enkele loodsen van de haven, en de windmolen bij de Afsluitdijk blijft zijn wieken in de lucht scheren.

Afijn, het gaat vandaag een fijne dag worden.

Nieuwsberichten floepen voorbij en worden voorgelezen. Het is altijd slecht nieuws.

Eerst maar eens muziek.

Ik zet het beeldscherm op het bureau aan en kijk op tegen het bureaublad. Ik open een muziekmaker en laat wat van mijn in elkaar gezette tonen afspelen. Ik druk daarnaast ritmisch op de kleurende toetsen op de drumcomputertablet.

Er zijn weer wat loops bijgekomen en het nummer is verlengd. En het past bij deze tijd.

Ik trek een broek aan en ga naar beneden. Moedertje zit al op de bank met het ontbijt. De koffielucht is een vertrouwelijk fenomeen in de jaren dat ik hier woon.

Zaterdag. Normaal zou ik langer in bed gelegen hebben.

'Goedemorgen moedertje.'

'Goedemorgen jongen...'

Ik schenk de koffie in de mok. Aan eten doe ik 's ochtends niet. Ik drink zwijgzaam, moedertje richt zich op de krant. Als ik me goed concentreer kan ik de wijzer van de klok horen tikken.

Buiten rijdt er een auto voorbij. Het is een opdoemend geluid, het knapperige geluid van de banden op de straatstenen, dat dichterbij komt en vervolgens snel weer verdwijnt.

Dan hoor je slechts de kwinkelerende vogels.

Ik heb tijden gekend dat deze geluiden me zin gaven.

Ik kan op de fiets, maar ik besluit te lopen. Mijn band is te zacht en de pomp zal wel niet compatibel met het ventiel zijn. Mijn huis... ik corrigeer... moedertjes huis.

Via de voordeur ga ik naar buiten en werp mijn dagelijkse blik op het huis van mijn overbuurman... en dan voornamelijk de Nederlandse vlag die hij ondersteboven aan een stok heeft gehesen en de leuzen die hij achter zijn ramen geplakt heeft. De gordijnen zijn dicht, dus hij zou nog wel zijn kater uitslapen.

Mijn buurman heet Piet Paard en hij is een complotdenker. Zijn oude Iveco-bus staat op zijn erf te roesten, ook al weet hij dat ding altijd nog aan de praat te krijgen.

Hij is, net zoals de voorbijrijdende auto van zojuist; toen ik met moedertje koffie aan het lurken was, een van de weinigen die een auto heeft. In mijn straat zijn de auto's ook op één hand te tellen. Alleen rijken of sjoemelaars hebben auto's.

Ik loop de Bloysdwarstraat uit, daar woon ik dus.

Achter de dijk is de haven. Het ruikt er 24 uur per dag naar roest, teer en vis.

Ik loop vervolgens door een straat waar ooit nog enkele winkeltjes waren; slechts de bakker is overgebleven.

Langs de havenpoort, de gesloten cafés naar de Dijkweg. Aan mijn linkerkant bij een lasbedrijf hebben ze een raar uitziend schip in de steigers geplaatst. Voor de rest heb ik dat kleine industrieterrein op de Nijverheidsstraat altijd al desolaat gevonden.

Ik had eigenlijk liever via de haven gewild, maar dan moest ik omlopen.

Achter me hoor ik geknetter.

'Héééééy trekpik!'

Het is Nan. Hij rijdt op een minibike en is net zoals ik onderweg naar de bijeenkomst. Hij heeft nog altijd dat petje op

en draagt nog altijd klompen.

Stapsgewijs knettert hij op dat brommertje met mij mee en ondanks hij een hoop onzin verkoopt, maakt hij me ergens wel jaloers. Een van de onderwerpen is dat er binnenkort weer flink gezopen gaat worden. Hij moet over het geknetter van zijn minibike heen brullen om het mij te willen verstaan.

Gelukkig ben ik straks onder mijn andere vrienden.

Ze hangen erbij met een blik bier en lijken er klaar voor te zijn.

De plastic bakken staan al aan de top.

Ik zit in een van die plastic bakken. Naast Nan en enkele anderen. Onder de grasdijk bevinden zich de toeschouwers die naar ons fluiten en joelen.

Ik voel de handen op mijn rug, die me een zet geven.

Ik weet niet of de kick nu net zo is zoals toen, zeker zoals de allereerste keer toen ik met zo'n plastic ding van de dijk af gleeed. De snelheid die toenam en je voor misschien nog geen halve minuut een kick gaf.

Maar ik joel wel, terwijl ik naar beneden glijd, terwijl de toeschouwers mij aanmoedigen.

Twee ervan trekken samen een lint uit en ik ben niet degene die er als eerste doorheen komt.

Maar ik krijg wel de schouderklopjes, terwijl ik mijn ego vertoon door mijn vuisten in de lucht te steken en mee te brullen. Er wordt mij een blik bier aangereikt, maar iemand anders krijgt de prijs.

We kennen elkaar nog van vroeger, van de basisschool tot nu... en we zijn weer, al dan niet bijna, met zijn allen. We lopen in een groep door de straten om naar Nans huis te gaan.

Hij heeft namelijk een zuipschuur, met Amstel uithangbord inbegrepen. Ik ben er regelmatig te bewonderen

Na nog enkele keren voor de grap van de dijk gegleden te zijn is het tijd voor een welverdiend biertje.

En het kan nog steeds. En ook al kon het niet deden we het nog. Veel verschil zal je hier toch niet merken.

'Oh god, kijk eens.' roept Nan, knetterend op zijn brommertje.

'Daar heijje die linkslul weer! Met zijn neppe klotervis!'

De foodtruck met zijn vegetarische vis is zojuist dit dorp; om precies te zijn het vissersdorp Den Oever, binnengereden.

De foodtruck is van zo'n slijmbal genaamd Roderick Vennink.

Mijn vrienden roepen de truck na, enkele rennen er nog achteraan... maar dat heeft ook niet zoveel zin.

De truck rijdt voorbij de molen en maakt koers naar de haven.

Vast een sjoemelaar. Of hij laat zijn truck rijden op maanzaadolie.

Bij Nan is het weer gezellig. Tot zover.

Ik had wel een stuk of vijf halve liters nodig om in de stemming te komen. Het is nog maar drie uur 's middags.

We zitten voornamelijk in de tuin en over het weer mag niet geklaagd worden.

Maar rond een uur of zeven, terwijl het nog licht is, zitten we binnen, terwijl de natte sneeuw naar beneden gruiet en de kachel ineens in de hoogste stand gezet moet worden.

De frituurpan gaat aan, er wordt gedart, gekaart en vooral over seks gepraat.

Sinds jaren ontbreekt het andere geslacht toch in ons gezelschap... omdat ze niet gezellig meer zijn.

Mijn naam is Koos, ik ben 37 jaar.

De spiegel.

Wat haat ik de spiegel.

Je wilt nog je oorspronkelijke haren met alle macht op je hoofd denken.

Maar naarmate de tijd was verstreken, lijken de haren ook sneller te verdwijnen.

En wellicht ook de laatste kansen. Alsof elke haar een kans met zich meedraagt.

In het begin lag ik niet zo wakker van de kleine inhammen boven mijn ogen. Dit kan nog wel. Maar de haren op de voorfront van je schedel lijken ineens veel korter te worden... en dan vervagen ze. Als foto's waarop ik dat lachende jongetje was langzamerhand lijken te verkrullen in het haardvuur.

Om over mijn buik te zwijgen. Wat maakt het ook uit nu mijn hele voorhoofd bloot is en hier en daar nog wat overgebleven resten pieken. De resten die nog de herinneringen met zich mee dragen alvorens deze ook verdwijnen.

Ik zucht diep.

Tijd om bij moedertje te ontbijten.

Piet Paard is weer bezig. Als ik in de zijkamer door het raam kijk staat hij vanuit het open raam met een dictafoon zijn ideologieën over de buurt heen te brallen.

We weten inmiddels dat de afgelopen virusvarianten grappen waren, en dat dat allemaal afleidingen waren om ongemerkt een wereld en een systeem voor ons op te bouwen terwijl wij er niks van merkten.

Ik wil het niet zeggen, maar misschien kan ik Piet Paard ook ergens een punt geven... maarja...

Terwijl buiten het gebrul en getoeter door gaat, ontbijt ik met moedertje in de woonkamer. Ze leest het nieuws op zo'n

holotab. Ze laat zich door de algoritmes verleiden.
Ik wil niet eens weten wat voor nieuws er is.
Dat we allemaal dood gaan is één ding dat 100% zeker is.

Zo'n zondag. Het is guur buiten. Nadat ik bij moedertje in de kamer heb ontbeten, trek ik me terug op mijn zolderkamer. Het is bijna overal te vroeg of te laat voor. Of te guur, zoals ik net omschreef. Te guur om een dagwandeling te doen en te vroeg voor een avondwandeling. Te guur om te lunchen bij de visbistro... en te laat ook.

Dus ik kijk wel uit naar de avondwandeling.

Ik zit op mijn bureaustoel voor het scherm. De kater is zich nog aan het wegvagen. Het was gezellig gisteravond... Nouja, laat ik het maar avondvullend noemen. En laat ik ook de conclusie trekken dat ik niet zoveel andere keuzes heb.

Ik lijk er weinig chocola van te maken als ik op het muziekprogramma en zijn apparatuur een stukje muziek in elkaar wil flansen. Dat heeft betere tijden gekend.

Als je hier in mijn zolderkamer kijkt zie je een kast met boeken, en een kast met LP's en cd's. Op een plank staan enkele Siku-wagens, je hebt mijn bed, er is een bank met daar tegenover een televisie die vrijwel nooit aan staat.

Drie schemerlampen. Een naast mijn bank, een naast mijn bed en een bij de tv.

Op dit soort momenten acht ik het hier als akelig. Het is hier slechts gezellig als het avond en nacht is en het is hier vrijwel aangenaam als ik door het mooie weer het dakraam open kan zetten; in mijn achterhoofd houdend dat ik na een schrijfsel of als het me toch gelukt is om een nieuwe track klaar te krijgen even naar buiten ga.

Maar ook daarin heb ik betere tijden gekend. De tijden dat ik nog echt geheel zelfstandig woonde.

Dit wordt helemaal niks. Wat een kutmuziek.

Het lijkt steeds moeilijker te worden om een vervolg te maken op mijn solitaire loopbaan.

Tussen de cd's is er ook bijna een hele plank in beslag genomen door mijn eigen werk onder vier verschillende artiestennamen. Alleen hebben mijn albums geen streepjescodes en heb ik ze altijd thuis in kleine oplages gedrukt. Er zijn in tien jaar tijd slechts een stuk of zeven verkopers geweest, op vele bekenden en vrienden na dan.

Welke vrienden eigenlijk?

En op streamingsdiensten krijg ik nooit reacties.

Ik snap er niks van.

Ik gebruikte toch echt de tonen en de klanken die mensen wilden horen? Het moest toch raken? Het moest toch iets nieuws zijn? Beats, samplen... noem de hele reutemetyfuszooi maar op.

Dat is wel wat ik als kind had geleerd; elke move, dans, stijl, karakter, uitspraak, grap, geluid, beat of wat je ook verzon was cool, was hip, was geweldig, was authentiek, je trok er de wijven mee en het werd je loopbaan.

Maar ondertussen heb ik een halve kale hoofd gekregen en puilt mijn buik uit.

Ik sta op en loop naar mijn boekenkast. Ik heb vanaf mijn 25ste maar liefst 38 zelf gepubliceerde boeken geschreven. Ik weet de raakvlakken bij zowel mezelf als bij de mensen. Althans, ik kan het bijna verzekeren.

Maar ik heb nog nooit een redacteur gehad. Die kan ik gewoon niet betalen.

Ik heb alles zelf gedaan en toch ben ik trots op wat ik eruit heb weten te krijgen.

En ondanks ik aan de ene kant graag publiek zou willen ontvangen, hoop ik stiekem ook niet dat ik al te veel lezers

krijg.

Straks wordt het nog mijn dood.

De voorkanten. Mooi geschoten foto's, mooie tekeningen toch wel.

Al die personages waar ik van ben blijven houden. Vol liefde, energie, hoop en toch niet perfect.

Maar ik heb een half kale kop gekregen en ik zal geen deelgenoot van mijn eigen verzonnen personages kunnen worden.

Kan die Piet Paard ook niet een keertje zijn kop dicht houden?

Elke dag hetzelfde gezeik.

Het wordt donker. Ik ben maar wat gaan schrijven en ik kan zeggen dat ik wel erg tevreden ben met het verhaal.

Aan de ene kant schrijf ik wat ik wil, maar aan de andere kant zal ik me als een schrijver in de middeleeuwen wanen, die zijn kop dreigt te verliezen door het verspreiden van een omstreeden manuscript. Neem bijvoorbeeld die Verboden Boeken-reeks en de schrijvers die in die tijd nog onthoofd konden worden.

Ik ben er bang voor dat dat mij, al dan niet figuurlijk, ook zal gaan overkomen.

Dan roept moedertje om te komen eten.

Een typisch zondags gerecht van moedertje dat niet vult.

Soep met stokbrood.

De gordijnen zijn nog niet dicht, ik kijk naar de opglouiende schotellantaarn tegenover het huis.

Ik heb het over morgen. De sollicitatie. Ik merk dat de gesprekken met moedertje sinds mijn eind twintigste steeds moeilijker en stroever lijken te worden. Alsof er steeds minder feedback of antwoord uit komt.

Meestal van die verzuchtende wegwuivende “ja-ja-ja-ja-ja” waar je panisch van wordt. Waarbij ik merk dat mijn toontje

steeds indringender lijkt te willen worden om er toch nog een andere draai aan te kunnen geven. Zodat er weer een goed gesprek in stand gehouden kan worden. Nu voel ik me een lastpost, een zeurpiet... terwijl ik weet waar het probleem gewoon ligt en wat ik nodig heb om het op te lossen. Maar inmiddels ben ik al kalend en onaantrekkelijk geworden... en ben ik geen tiener of twintiger meer. Inmiddels weet ik hoe het is om te wachten op de dood... of een beginnende versie daarvan.

Ik omarm de herfst toch wel. Althans... het vroegere donker. Er bestaan vrijwel geen seizoenen meer... en in die kwestie kunnen de lange dagen benauwend zijn. Het vroege donker zorgt voor veel meer ambiance. Of het nou regent, stormt, sneeuwt, of dat het gewoon een aangenaam warme dag is, dat maakt dan niet uit.

Ik doe mijn avondwandeling. De route die ik in dit kleine vissersdorpje loop verveelt vrijwel nooit.

Ja, dat blijft wel opmerkelijk.

Den Oever... Er is hier geen moer te doen, en toch heeft dit dorpje zijn charme. Als de zon boven dit dorp schijnt is het hier als een track van een album van Four Tet in zijn beginjaren; rustig, een lichte swing en toch afgelegen... en misschien daardoor zo knus.

Vanaf het laagseizoen hebben de straten altijd iets mysterieus als het vroeg donker wordt. De straten zijn zo goed als stil. De schotellantaarns sterken de sfeer aan terwijl ze blijven doen alsof de wereld om hen niet bestaat, en op elke hoek heb je wel een verrassing. Als een improvisatie. Van een straat naar een verlaten garageplein, tot een braakliggend terrein waar zojuist een huis is afgebroken. Vooral dat laatste. Een vervallen gebied terwijl er een woonwijk aan de dichte horizon op reist.

En dan een speeltuin. Ik tel gemiddeld vier a vijf auto's per straat. En als ik van een wijk naar een ander braakliggend terrein stap, zie ik de, ik zeg maar: opgeef-terrein. Hier hebben types die er niet meer door kunnen rondkomen hun auto gewoon gedumpt, de sleutel eruit getrokken en er niet meer naar omgekeken. Het is nog net geen autokerkhof maar dat komt nog wel.

Het heeft zo'n sinister gezicht.

En toch ook zo fascinerend.

Zo fascinerend wat mensen doen met kale plekken waar ooit een huis had gestaan en leven was.

Ik besluit het kort te houden, loop over de grote weg langs het busstation en de grote supermarkt naar de haven.

Op de Afsluitdijk is het stil. Als ik al het gezoem van autobanden hoor opdoemen is dat al een hele belevenis.

En hoe Den Oever, en de rest van de omringde dorpen en gemeentes zich nog bij de vaste tijd lijken willen houden, ze blijven beïnvloedbaar voor de situaties rondom de grote steden.

De haven... Ik vervloek het hen nog steeds dat ze de oude basaltdijk hebben vervangen tot een oerlelijk arena-achtig betonschouwspel.

Ik loop over de haven, langs de gesloten visbistro. Wat bedrijvigheid, vissersboten en kotters kom je hier niet te kort. Vissers zitten nooit in een crisis, die gaan, ongeacht de omstandigheden, gewoon door. Mits de wateren ooit eens zodanig mogen vervuilen.

Maarja, dan gaan we sowieso allemaal wel dood.

De haven lijkt vrijwel de enige plek te zijn waar het contrast tussen heden, verleden en toekomst niet zo groot is.

Ik hoor de wind door de masten fluiten. Het rimpelende water vangt de uv-lampen van de kotters op.

De rode vuurtoren aan de overkant laat het licht opdoemen en

vervolgens weer verdwijnen.

Langs de havenpoort, uitkijkend op de straat erachter.

En door naar het uiteinde, naar een basaltdijk wat nog bespaard is gebleven. Hier heb je het mooiste uitzicht.

Althans, dat wordt wel minder.

De hele Waddenzee is vergeven van de windmolens. De rode lichtjes worden zo nu en dan door de wieken afgedekt.

Aan het uiteinde van de nieuwe haven heb je het kerkhof van de vissersboten. Deze liggen daar te verroesten. Het lijkt me interessant om het eens van dichtbij te bekijken, maar volgens de omringde hekken is het verboden toegang voor onbevoegden.

Aan de andere kant ligt de haven er nog altijd als vanouds bij. De boten rusten, het water rimpelt, en achter de dijk zie je hier en daar lichten door de dakramen, de twee grand cafés die gesloten zijn... en een rij windmolens natuurlijk.

Alleen die verdomde gemoderniseerde dijk. Een vlek op een mooi schilderij, godverdomme.

Die dijk was jarenlang mijn speeltuin geweest.

Ik kijk op mijn E-watch.

Ik heb honger... en het is nog bezoekuur.

Over de dijk loop ik langs het industrieterrein.

De boot staat nog steeds in de steigers en het zal me niks verbazen dat een van de bedrijvenpanden wel schimmige zaken erop na houden.

De straat erop volgt is nog als oud en vertrouwd.

De molen staat er nog, de elektronikawinkel is inmiddels een voddewinkel geworden. Een gesloten café. Alleen de snackbar bestaat nog, al zie ik de hedendaagse prijzen altijd weer door de vingers.

Een patatje oorlog, een berenhap en een blikje Fanta.

Bijna twee tientjes.

Maar het is het derde van de maand.

Bezoekuur.

Ik loop langs het grote grasveld met zijn speeltuintje en passeer het verzorgingstehuis.

Door al het glaswerk bij de ingang, gecombineerd met de lichten van binnen ligt het er royaal bij. Als een kleine Utopische stad.

De zaal ligt open en bloot in beeld. Enkele oudjes zitten aan tafel... maar tot die oudjes behoord mijn vader niet. Die zit nog dieper in dit pand. De seniele klootzak.

Moedertje zou nog wel graag willen dat ik hem opzoek. Mijn vader. Ik noem hem de boomervader.

Ik sla toch maar over en besluit om naar huis te gaan.

Laat hem lekker de moord stikken...

Thuis aangekomen zit moedertje tv te kijken. Het toestel broemt in de kamer als ik mijn jas ophang.

'Hallo Koos... Ben je nog bij je vader geweest?'

'Ja...' lieg ik, terwijl ik ga zitten.

'En hoe gaat het met hem?'

'Zoals altijd...'

'O...'

Wat is er op tv? Momenteel nog reclame.

Het is weer zover.

Weer dat spotje over een datingsplatform...

'*Daten alleen voor hoogopgeleiden...*' hoor je zo'n arrogante misplaatste hoogdravende wijvenstem kwelen.

Het kweekt weer dat irriterende karakter in mij los.

Volgende reclame.

'*...Het reumafonds...*'

'Alleen voor hoogopgeleiden...' hoon ik.

'Nu bij Albert Heijn...'
'Alleen voor hoogopgeleiden.'
'...Help de slachtoffers uit...'
'Alleen voor hoogopgeleiden...'
'...Waterstijgingen, bosbranden...'
'Alleen voor hoogopgeleiden...'
'Het conflict tussen Rusland en de Baltische staten...'
'Alleen voor hoogopgeleiden...'
'Koos... Nu weet ik het wel.' zegt moedertje.

Terug op mijn kamer. Nog een beetje achter het scherm zitten. Aan mijn verhaal werken, waarbij ik merk dat ik geregeld op de Backspace-knop druk.

Mijn Sociale Media bekijken. Mijn oude vrienden hier in het dorp, mijn enkele oude vrienden uit de stad.

Rolf. Mijn Zwitserse vriend... of collega... of hoe je het ook noemt.

En dan weer een blik werpen op de nog altijd niet uitgekakte doos in de hoek.

Een afscheidscadeautje voor Rolf, nadat ik de stad onder tragische en lullige omstandigheden heb moeten verlaten.

De komende week schijnen de temperaturen te gaan stijgen. Ik merk er nu anders geen reet van.

Een gure wind, beetjes blauwe lucht tussen de grijze waterige massa in de lucht.

Ik sta op het busstation. Elk uur komen er vier bussen en gaan die vervolgens weer. De wachtruimte is al sinds 2004 niet meer in gebruik, maar de gemeente heeft besloten om dat pand maar te laten staan zodat vandalisten hun frustraties kunnen afreageren.

Daar komen de vier bussen. De bus naar Hoorn, de bus naar Den Helder, de bus naar Leeuwarden en de bus naar Alkmaar. Ik moet de bus naar Alkmaar hebben. Dat is bus 350. De buslijn tussen Alkmaar en Leeuwarden. De bussen van 350 zijn groter en hoger dan de bussen tussen Hoorn en Den Helder. Dat zijn bussen van lijn 135.

Afijn....

Ik heb een hekel aan bussen. Niet slechts door het strikte inchecken, maar ook door die vreselijke holoschermpjes met die herhalende reclameriedeltjes. Altijd dezelfde reclame... en altijd zo duister.

Het is een herhalende rits dat gaat van zelfmoordpreventie, tot seksuele intimidatie, tot aambeienzalf, tot daten voor gehandicapten... Het riedeltje lijkt zijn aanpassingen te krijgen als er nieuwe passagiers komen. Dan gaat het van dure pakken, fitte lichamen, over botox, schoonheid en van die dingen...

...dan zal die aambeienzalf wel voor mij bedoeld zijn.

Maar als de bus de A7 op rijdt moet ik het nog geloven.

Dit is vrijwel het enige vervoersmiddel die deelneemt aan de weg. Langs het Robbenoordbos, tot een ware bos van windmolens. Er is bijna geen kaal landschap meer over.

Bij Wieringerwerf stopt de bus bij het hotel voor hoogopgeleiden... en als ik nabij Middenmeer een auto zie, valt het bij mezelf op dat ik mijn hoofd omdraai om de auto te kunnen nakijken.

Dat holoscherm. Met allemaal dezelfde rotkoppen en dezelfde goed bedoelde arrogante rotstemmetjes waarbij een kind van drie toch al kan zien of voelen dat deze in scene zijn gezet.

'...heeft u seks gehad met iemand die niet van gepast niveau bleek te zijn? Praat met ons mee...'

In Alkmaar zie je van de buitenkant niet veel verschil. En toch is die er overduidelijk wel... of ook weer niet...

De bushalte van Alkmaar wordt bewaakt door boa-drones en als je denkt dat je van die holoschermen in de bus af bent, gaan deze wel ongestoord verder in de bushokjes of de reclamezuilen.

Hoe verder ik de stad in loop. Hoe meer verandering ik zie.

De mensen pakken de fiets, terwijl reclameschermen kwetteren over de nieuwste geavanceerde automerken. Op de stoepen zie ik vele stortcontainers met meubels en bij de grote weg wordt er een heel pand afgebroken met sloop en graafkranen. Enkele verschoppelingen worden weggejaagd. Een zwerver loopt rond met een winkelwagetje maar krijgt een bekeuring voor diefstal van Albert Heijns eigendommen. Over de viaduct rijdt er een trein voorbij en bij het kruispunt zou ik gewoon kunnen oversteken zonder dat ik naar het stoplicht kijk.

Maar dan heb je zo een Boa-drone op je dak.

Daar is het U-In Flex kantoor waar ik zijn moet. Als ik binnenstap is er geen spoor meer te bekennen van wat ik onderweg allemaal ben tegengekomen.

Ik meld me bij het loket, krijg een nummertje... en ik ben nou toch niet gek genoeg dat ik die loketjuffrouw hoor grinniken

als ik naar de lift loop.

Aangekomen op de verdieping waar ik zijn moet moet ik me opnieuw bij een andere balie melden.

'Kunt u mij het nummertje geven?'

'Eeh... ja?'

Ik geef die vrouw achter het loket het nummertje en ze kijkt er een seconde naar, om hem vervolgens weer terug te geven.

'Ja, u heeft nummer 354 meneer.'

Je meent het.

'U kunt daar zitten. De wachttijd bedraagt ongeveer vijf tot tien minuten. Daar staat de koffieautomaat... als u koffie wilt moet u op de knop "koffie" drukken. Dat geldt ook voor cappuccino, chocolademelk, espresso...'

'Ja, dank je wel.'

Ik ga maar op een plastic stoel zitten. Om me heen zitten vrijwel gewone mensen.

Achter het loket hoor ik weer:

'Ja, u heeft nummer 355 meneer. U kunt daar zitten. De wachttijd bedraagt ongeveer vijf tot tien minuten. Daar staat de koffieautomaat... als u koffie wilt moet u op de knop "koffie" drukken. Dat geldt ook voor cappuccino, chocolademelk, espresso . . .'

Wat een topbaan heeft ze. Dat je daar hoogopgeleid voor moet zijn is ook heel logisch.

'Meneer... Meneer, waar gaat u naar toe?'

'Naar de wachtruimte.' zegt cliënt nummer 356 (goed van me zeg).

'Ik moet eerst uw nummer zien.'

De man loopt verzucht terug naar de balie en toont dat wijf dat papiertje.

'Ja, u heeft nummer 356 meneer. U kunt daar zitten. De wachttijd bedraagt ongeveer vijf tot tien minuten. Daar staat de

koffieautomaat... als u koffie wilt moet u op de knop “koffie” drukken. Dat geldt ook voor cappuccino, chocolademelk, espresso, thee enzovoort. Als u er suiker en melk in wilt pakt u zo'n suikerstaafje, scheurt u...'

'Oké mevrouw.'

De wachttijd viel mee. Mijn nummer verschijnt op het scherm, plus de nummer van het hokje waar ik aan moet schuiven. Voor het eerst in vele jaren loop ik naar zo'n hokje. Daar neem ik plaats tegenover zo'n slick rick.

'Goedemorgen meneer.'

'Goedemorgen.'

'Waar bent u voor gekomen?'

Ik haal mijn brief tevoorschijn. De jongeman die zo uit een Wehkamp had kunnen lopen kijkt er kort naar.

'Hier ga ik niet over meneer.'

'Oh...'

'Ik zal degene Snapchatten dat u er bent. Kunt u even stilzitten.' Hij maakt een foto van me via de telefoon. Niet veel later krijgt hij een antwoord.

Ik moet weer wachten in de wachtruimte.

Het verbaast me wel dat de bezoekers zich rustig en tam houden. Is dat een goed of slecht teken?

Ik neem toch maar een bakje koffie.

De automaat zoemt mijn bekertje vol. Suikerstaafje pakken, het topje eraf scheuren in in mijn koffie gieten. Roerstaafje pakken en roeren. Want een roerstaafje gebruik je namelijk om je suiker en melk door je godverdomde kutkoffie heen te roeren.

Want als je dat niet doet, dan blijven die korrels en poeder op de bodem van je bekertje liggen en krijg je, na het nog altijd zo bittere koffie, zo'n goor papje als je je bekertje opgelurkt hebt.

'Meneer Loep, wat fijn dat je er bent.'

Naast me staat een broekkie met een prodent lach, een getrimd

baardje en golvend haar.

We maken kennis. Hij schijnt Raff te heten, maar ik hoef me niet meer voor te stellen. Hij kende me blijkbaar al.

Ik loop met hem mee naar een glazen kamer.

Nou gezellig.

Een stuk of vier mensen aan tafel, waaronder mijn coach Lieke.

Door haar elitaire geitenwollen kledingkeuze, woordspelling, gebrek aan charme, humor, potentie, karakter en eventuele prettig gestoordheid kan ik absoluut niet warm of koud van haar worden. Ook al is ze inmiddels 23 jaar en zou ze eventueel poedelnaakt voor me staan om met dito geluidjes aan haar vinger te likken en mijn oorlellen strelen; ik zou zelfs dan bij god niet weten wat ik dan met haar aan zou moeten.

'Héééé Koos, wat goed dat je er bent.' zegt ze met een glimlach die wel heel plotseling verschijnt.

Dat bedoel ik dus.

Je krijgt er ook altijd weer wat leidinggevend en bij cadeau.

Ik voel me meteen al een stuk lager als ik plaats neem en handen schud. Eentje typt achter de laptop en de andere kijken me met een gemaakte blik aan.

Op tafel staat een doos tissues.

Lieke begint te spreken.

'Nou, dit is dus Koos en hij zit inmiddels, na de verhuizing uit de grote stad, al drie jaar thuis. Hij zou graag weer aan de slag willen. Hij heeft inmiddels al MBO 3 gehaald, maar door medische redenen heeft er veel belemmering plaatsgevonden en heeft mijn cliënt behoefde aan een werkplek dat in beschermend aard ligt.'

Wanneer heb ik dat ooit gezegd? Is er voor de zoveelste keer iets mis met mijn geheugen?

Maar ik zwijg. Daarover later meer.

'Ja, dat is duidelijk.' zegt Raff. 'Nou, jij bent dus Koos Loep en

je bent 37 jaar... Kan je wat over jezelf vertellen?'

Ik wil heel graag zeggen: jullie hebben alles voorgekauwd, maar hoe vertaal ik dat in een dialect dat zij kunnen verstaan? Nou, gelukkig. Lieke doet het al voor me. Wat ben ik haar dankbaar zeg.

'Koos is zeer positief begonnen met zijn opleidingen en is daarvoor geslaagd. Hij doet iets met schrijven en iets met muziek. Dat vindt hij heel erg leuk. Ook dingen met kunst enzo. Maar door medische redenen heeft er veel belemmering plaatsgevonden in het vinden van een baan die bij hem past. Hij woont bij zijn moeder en dat thuiszitten maakt hem niet beter.'

Is ze nou niet in de war met een ander speelbal van haar?

'...de vraag hierbij is of er wat voor Koos te bieden valt, waarin hij beschermd aan het werk kan.'

'Iets met schrijven en kunst?' zegt Raff.

Ik werp eventjes een blik op de twee types die zitten te tikken achter de laptop.

'Ik kan Koos laten instromen in Kringloopwinkel Mik Mak. Heb je daar wel eens van gehoord, Koos?'

'Ja...' zeg ik.

'Nou, een Kringloopwinkel is een winkel waarin gebruikte spullen worden ingezameld, om vervolgens opnieuw verkocht te worden aan de consumenten die een ondergemiddeld inkomen hebben.' zegt Raff. 'Dit vaak door medische redenen of educatieve belemmering.'

Goh, dat wist ik nog niet. En wat heeft dit met schrijven en kunst te maken?

Oké, het is rond. Volgende week kan ik beginnen op mijn nieuwe werkplek.

Thuis op mijn zolderkamer zoek ik op internet meteen naar de

site van U-in Flex. Ik klik op het icoontje "U-In Flex Gekkie's."
Vele filmpjes van kandidaten die tijdens gesprekken met coaches of hoe je het ook noemt flippen, stomme dingen zeggen, niet uit hun woorden komen, stotteren, een bepaald stemgeluid hebben of bepaalde bewegingen maken tijdens het praten. Hier en daar worden er ook remixjes van gemaakt. Maar gelukkig. Ik sta er niet tussen. Zwijgen is goud.

In afwachting tot je eerste dag op je nieuwe werkplek heb je gewoon nog vrij. Het was toch nog wel een mooie week. De temperaturen stegen inderdaad, en in de eerste dagen trek je voor het geval dat toch een trui aan. Om er na enkele stappen uit je deur erachter te komen dat je toch weer terug naar huis moet om je trui daar achter te laten.

Toch weer wat vrolijker.

Alhoewel...

Ik heb het altijd moeilijk als ik zo nu en dan een jongedame zie. Zeker als het buiten warm is en je naar de kledingstijl kijkt. Althans, de jongedames die overblijven en waar ik sinds mijn puberteit nog altijd in geloof dat ze op mijn pad komen. Dat we samen zouden wandelen door de zonovergoten straten. Dat we samen op de dijk kijken naar de zonsondergang die in deze tijd rond zes uur, zeven uur begint.

Maar zie je het al voor je? Zo'n vent van 37 met een pens, onderkin en een half kaal hoofd samen met zo'n bloedmooie actieve en vlotte jongedame aan zijn hand samen naar de horizon kijkend?

Daar waar ik steeds ouder lijk te worden blijven al die meiden maar steken op dezelfde leeftijd.

Maar ook dat is ook vaak een illusie en niets meer dan hoe ik het me allemaal herinnert heb in ogenschijnlijk betere tijden.

Want als je die roze bril af doet en de idealen en filters weghaalt is het weinig soeps.

Ik zucht.

Maar ik hoor de vogels fluiten door mijn zolderraam, en probeer het getetter van Piet Paard te negeren. Het is tijd om uit mijn droom te komen en te stoppen met al die websites die hoop zouden moeten geven.

En dan die onuitgepakte doos in de hoek.

Rolfs cadeau.

Rolfs uitvinding.

Ik vind het eigenlijk maar een belachelijke uitvinding.

En dan word ik gebeeldbeld.

Is het toevallig Rolf.

Ik neem op.

Daar zit hij, in een kamer met een inrichting en meubels die voor mij onhaalbaar zijn. Hij zit nu in zijn eigen woning in Zürich. Zijn Zwitserse tongval in het best wel goede Nederlands blijft idioot klinken.

'Heeeeey meine freund.' zegt hij.

'Hey Rolf...' zeg ik.

Rolf is een man van 43, maar hij gedraagt zich altijd als een twintiger. Dat was aan mijn verhaal wel duidelijk. Hij heeft golvend donkerbruin haar en hij vind het ondanks alles niet echt nodig om de grijze plukjes bij zijn slapen weg te verven. Hij noemt het wijsheid.

Hij vraagt niet hoe het met me is, maar begint meteen over zijn bedrijf, plannen, uitvindingen en andere zaken. Het geld dat naar binnen stroomt en dat hij binnenkort weer in Amsterdam te bespeuren is (zijn tweede huis)...

'Man man man...' zucht hij. 'Moe wordt je er op den duur van.

Ze geven allemaal je nummer, maar het gaat bijna nooit verder dan een vleslijke wegwijs. Kan je nagaan... Moet je ook even weten: Laatst had ik voor het eerst in mijn leven een geslachtsziekte omdat ik zo'n chick neukte op een feest. De schlampe. Dan heb je een feest met alleen maar nette dames, en dan zit er toch nog een rotte plek tussen. Ik heb haar ook wel even de waarheid verteld. En nu moet ze een bekeuring aan mij betalen.'

'Oh joh...'

'Maar meine freund, heb je NovaPrix als geprobeerd?'
'Eeh... nog geen tijd voor gehad.'
'Nog steeds niet? Het is echt een handig middel hoor.'
'Weet ik.'
'Weet je wel hoe je hem moet installeren?'
'Er zit een handleiding bij... en ik heb op Youtube al instructiefilmpjes bekeken.'
'Oh, dus je bent er wel een beetje mee bezig?'
'Ja... Alleen veel bezig met muziek en schrijven.'
'En wanneer schrijf je nou dat verhaal over mij?'
'Dan moet je nog eens langskomen. Dan kan ik een hele lijst bij elkaar noteren.'
'Ik kom zeker nog even langs. Ik ben binnenkort toch wel in de buurt. En in de zomer heb ik vakantie... dan kom ik wel even bivakeren in dat dorp van je. Nu het allemaal toch weer kan na al die virusvarianten.'
'Als er tegen die tijd geen nieuwe meer komt.'
'Het is al bijna drie vier jaar sinds de laatste. Maar weet je... de business liep wel behoorlijk goed. De NovaPrix's vlogen de fabriek uit in de tijd van de pandemie.'
'Dat geloof ik graag.'
'Oh, ik krijg een berichtje. Ik moet weer verder. Wiederschen.'
'Ja, tot dan...'

Ik stap de deur uit. Nog steeds is het warm buiten.
Mijn hart wordt met een vloeibare verbittering volgegoten als ik een groepje tienermeiden voorbij zie fietsen.
Ik wou nog zo goed beginnen.
En dan die verhalen van Rolf ook. Mijn hoofd heeft geen ruimte meer. Wat maakte deze groep meiden nou ineens zo speciaal?
Ik weet het niet.

Ik moet mijn zinnen verzetten en loop richting de haven.
Een heel ander gezicht zo overdag. Het gekolder van de
meeuwen, visserslui die luidruchtig met elkaar communiceren,
een kotter die net uit vaart, die verrekte Foodtruck met
vegatarische vis.

Ik hoor een futuristisch gezoem in de lucht.

Wel heb ik ooit...

Een drone. Zo'n bolletje. Hij scheert boven me langs en lijkt
een rondje langs de schepen te willen maken.

Kunnen die krenge niet lekker in de grote steden blijven?

Laat de tijd in Den Oever nou gewoon maar lekker stil staan.

Godverdomme... Die meiden van daarnet.

En daarginds zie ik er twee die nota bene een kotter een
verfbeurt geven. In overal, onder de verfvegen. Ik schat ze een
jaar of vijfentwintig.

Maar zie je me daar al aan komen lopen en ze aanspreken?

Ze zullen me uitlachen.

Ik zou graag van de zon willen genieten, maar het lijkt erop
alsof ik daar ook mijn prijzen voor moet betalen.

Ik denk onderwijl terug aan dat gesprek met Rolf.

Hij wel. Hij is verdomme zes jaar ouder dan ik.

Het is bijna een wonder dat ik hem nog als vriend heb, want
eigenlijk is het gewoon een arrogante klootzak die overloopt
van zijn ego en zijn roem. Dat heeft er ook voor gezorgd dat hij
deze samenleving overleeft.

Maar wat klopt er dan eigenlijk niet?

Is dat soms het lot dat er voor zorgt dat je van een dubbeltje
nooit een kwartje wordt en van een Quasimodo nooit een
Romeo?

Het is dan toch logisch dat je over jezelf gaat twijvelen?

Ah... Nu ik hier op de gewone stukje dijk sta en de haven vanaf
dit oogpunt bekijk, ebt het een beetje weg.

Er is weer ruimte in mijn hoofd.

Nog altijd dat fascinerende botenkerkhof dat ik helaas nooit van dichtbij zal kunnen bekijken. De Waddenzee, de kerk van Oosterland, Den Helder, Texel... de vuurtoren, de grote windmolen, de Afsluitdijk, de kotters, de loods van de visafslag.

Ik sta hier slechts rond te kijken en dat blijft toch een van de mooiste onderdelen van het leven.

En dan is het tijd om vis te halen.

Daarvoor sla ik 't Wad over. Er werken daar teveel jongedames en dat zal mij mijn eetlust doen verzwellen van verbittering en jaloezie. Bij Havenzicht werken gewoon de twee vaste medewerkers.

Ik loop de hele route terug, langs de viaduct richting het strandje.

Strand... sinds dat mijn haaruitval sneller was toegenomen heb ik het een vreselijk woord gevonden.

En dan de A7. Zal ik eens voor de grap de fiets pakken en gewoon op het linkerbaanvak koers zetten naar Friesland?

Ik loop een parkeerplein tegemoet, richting de visbistro.

Ik bestel een menuutje kibbeling en ga op het terras zitten.

Zo'n alarmbatje mee.

Ik pak mijn holophone om de wachttijd te doden.

Heel veel nieuwsberichten voor mijn neus over kinderlokkers, stalkers en verkrachtingen.

Ik weet inmiddels genoeg. Die blik naar die fietsende meiden was voor de algoritmes al te veel geweest.

Het zal onderwijl wel al aan de bezoekers op dit terras zijn doorgegeven denk ik.

Die drone zoemt boven me voorbij en verdwijnt in de richting van de haven.

Het batje zoemt. Mijn uitgebreide lunch is klaar.

Ik haal hem op bij de balie en eenmaal buiten ben ik weer even een blij kind dat hetzelfde krijgt. Al was dat in de kindertijd nog een ware belevenis. Nu kan je elk moment een vette bek naar binnen schrokken wanneer je maar wilt. Geen toestemming vooraf.

Ik weet nog dat mijn vader nog wel eens van die grapjes heeft uitgehaald. Dat we naar een evenement gingen en dat hij me een zakpatat beloofde. Maar eenmaal op het evenement leek hij de frietkraam maar te willen negeren. Ik durfde niet te vragen, want dan wist ik wel wat ik kreeg te horen. En kinderen die vragen worden overgeslagen. Ik uitte het slechts in een steeds voelbare bezwijking.

Misschien waren we die frietkraam al wel een keer of tien voorbij gelopen en de belofte kwam maar niet.

Of toch wel... Ik kon het bijna uitspringen van geluk.

Maar hij bestelde maar één zak friet om hem zelf op te eten.

En ik dan?

Vluchtig douwde hij zo nu en dan een frietje in mijn handen, terwijl hij snel doorat. Ik denk dat het er vaak een stuk of drie waren.

Daar moest ik het mee doen.

En dan gingen we weg. En het was weer duidelijk.

'Als je de volgende keer beter je best doet krijg je een hele zak.'

Die volgende keer is nooit gekomen... net zoals de vele andere volgende keren.

Smerige rot.

Dat vergeet je. Het is geen zomer meer. Om zes uur begint het te schemeren. Er is wel iets om naar uit te kijken.

Nan stuurde me een bericht om even in zijn tuinhuis te gaan hangen.

Als ik thuis kom heeft moedertje nog niet voor het eten gezorgd.

'Wil je even patat bakken?'

Kom je nu mee, na een portie patat kibbeling gevrotten te hebben.

In de kamer bromt de tv.

Ik pak de airfryer. Uit de diepvries pak ik een zak patat en kroketten. Heel raar is dat altijd. Ondanks dat ik vrij vol zit, neem ik wel meer dan slechts één kroket.

Het ding voorverwarmen, het duurt ook altijd zo lang met zo'n kreng.

Als afleiding kijk ik even naar de rode schemerlucht boven de daken van de achterburen. Tussen twee huizen door kan ik een lantaarnpaal zien. Het geeft wel rust.

Een kleine half uur later neem ik naast moedertje plaats op de bank en leg ik de borden met patat en kroketten op de salon tafel neer... en de flessen saus natuurlijk.

Een fles Macurry (Mayonaise gecombineerd met Curry) en Mamosterd (Mayonaise gecombineerd met mosterd). Mijn moeder kijkt een Zweedse detective die zich afspeelt in de jaren 80. Heel veel retro-dingen en zuurstokkleuren komen erin te pas.

Kom je wel vaker tegen.

Sterker nog, steeds minder films die de laatste tien jaar verschijnen spelen zich in het heden af.

Steeds meer mensen lijken te roepen dat het vroeger veel beter is en proberen met deze thema's hoogstwaarschijnlijk te vluchten van het fascistische hypocriete riool dat de éérentwintigste eeuw heet.

Althans, ik hoop dat dat de intentie is.

En ik heb toch wel degelijk in enkele tracks van mij Synth-invloeden toegevoegd en bepaalde boeken met een nadruk

laten afspelen in die tijden.
Je zou ze eens moeten lezen.

Een afspraak bij Nan. Een biertje doen. Altijd avondvullend.
Maar als ik de deur uitstap slaat de kou toch om mijn lijf heen.
Kutseizoenen.

Terug om toch een extra trui aan te trekken. Ik had er nog een
hoodie aan de kapstok hangen. Eentje waarbij de plakaat al is
begonnen te blakeren.

We kunnen eindelijk vertrekken.

Ik kijk naar het huis van Piet Paard, die zit braaf achter de
televisie.

Onderweg kom ik op een fietser na niemand tegen in het dorp.
Iedereen zit verdekt opgesteld in zijn woning, voor of achter
een scherm.

Er is zelfs een woning waarbij een echtpaar gescheiden van
elkaar zit, aan beide uithoeken van het huis, ieder voor zijn
eigen scherm.

Wat een liefde.

Ik passeer de Polenhotel waar vroeger de Afhaalchinees had
gezet.

Enkele van die arbeiders hangen voor de gevel en maken veel
lawaaï. Voor hen op de straat brandt zelfs een met hout gevulde
olievat. Op het parkeerterrein ernaast staat een roestige
Volkswagenbus.

Een van de Polen flikkert van zijn stoel terwijl zijn maatjes
hem proberen op te vangen. Om vervolgens ook om te
donderen.

Er is een fles wodka in betrekking.

Altijd wel lachen met deze mafkezen.

Even later loop ik langs het grasveld en krijg ik de kriebels als
ik het verzorgingstehuis zie. Nog steeds niet bij die ouwe op

visite geweest, al was dat maar (tussen aanhalingstekens) respect.

Ik arriveer het huis van Nan. Via de zijkant betreed ik zijn terrein.

De klootzak. Hij heeft tenminste wel een bloedeigen huis. Waar hij dat van betaalt mag God weten.

Hij was al bezig in zijn tuinhuis. Er staat al oude Nederlandstalige muziek op en hij vult net het kacheltje met hout.

Het belooft dus een koude nacht te worden.

We trekken een biertje open en gaan erbij zitten. De gesprekken die we voeren zijn eigenlijk voornamelijk herhalingen van de vele voorgaande gesprekken. Vaak gaan we hierin terug in de tijd of kijken we naar andermans levens. Het lucht wel op om hieruit te concluderen dat mijn leven waarschijnlijk toch nog niet zo slecht is... laat staan mijn ruime interessegebied.

Als Nan het nog een keer over zijn ex-vriendin gaat hebben dan doemen de spanningen op. Zeker als haar donkere kanten naar boven komen.

Dat ze gillend op de stoep van Nan heeft gestaan, dat ze hem met een vals account bedreigd heeft, dat ze er met zijn bankgegevens vandoor is gegaan, dat ze aan de drugs zit. Brrr spannend, zo bij het knapperende vuur van de kachel. En wat heb ik te vertellen?

Dat zal Nan niet kunnen ontcijferen noch begrijpen.

Ook al ben ik bijna dertig jaar met hem bevriend... Ik begrijp hem, maar hij begrijpt mij niet.

Simpele mensen zijn ook makkelijker te begrijpen, stel ik zo. Maar het bier gaat er lekker in.

'En hoe zit het nou toch met jou en de dames, Koos?' zegt Nan.

Daar komt het al.

'Och, ze moeten me niet.'

Ik neem vluchtig een slok van mijn bier.

'Dat blijf je ook zeggen.'

'Tsja... Ik hoor dertig jaar niks anders.'

'Ja... eeh... ja...'

'En zeg nou zelf... Ik hoef al die ellende ook niet. Ik kijk wel uit.'

'Als je blijft wachten gebeurt er weinig.'

'Maar als je niet wacht ook.'

Nan steekt een sigaret ook en bietst mij er ook eentje. Ik rook normaal eigenlijk niet.

De oude Nederlandse muziek die Nan op heeft staan is heden ten dagen vaak illegaal spul: neem bijvoorbeeld Gerard Cox met Zo'n lekkere strakke blonde meid op een racefiets of het welbekende "Ik was 16, zij was 28". Met andere woorden, alle liedjes waar ook maar een greintje obsceniteit in zit is volgens de Nederlandse wet verboden... tenzij het van artiesten zijn die veel doekoes binnenhalen.

Nan luistert er echter naar omdat hij ermee is opgevoed.

Achja, het geeft een vintage sfeer hier in de tent, tussen het geknapper van het vuur door.

Hier lijkt de mentaliteit even vergeten te zijn.

Ik heb hem aardig zitten als ik om half drie het terrein van Nan verlaat. De straten zijn nog stiller dan ze waren.

Het loopt best wel heerlijk eigenlijk, als je in een roes zit.

Langs het speelveldje, met aan de overkant dat

verzorgingstehuis. Die ouwe zal wel in zijn nest liggen kwijlen.

Langs de molen, nog een grote straat door. Ik tel in totaal zeven auto's langs de stoep... en nog enkele roestige vehikels.

Sommigen blijven op hun auto vertrouwen.